

Piet Hein

LANG GELEDEN WERD in Delfshaven een jongen geboren. Die jongen heette Piet. Zijn vader was kapitein.

Toen de kleine Piet groot genoeg was, ging hij met zijn vader Pieter mee op reis. Ze voeren uit naar verre landen om spullen te kopen en te verkopen. Het was gevaarlijk om de zee op te gaan. Overal lagen Spaanse schepen op de loer. Nederland was nog steeds in oorlog met Spanje.

Op een dag werd het schip van Pieter en Piet Hein overvallen. De kapitein en zijn zoon werden gevangengenomen. Ze moesten als slaven op een Spaans schip werken. Pas na vijf jaar werden ze vrijgelaten.

Eenmaal veilig thuis zei kapitein Pieter: 'Ik ga weer varen, en jij, Piet?'

'Ik ook, vader,' zei Piet. 'Ik wil de wind weer in mijn haren voelen. Ik wil verre landen ontdekken.'

Piet werd kapitein op een schip, net als zijn vader.

Prins Maurits van Oranje kon de hulp van Piet goed gebruiken. Hij zei tegen de jonge kapitein:

'Ik heb gehoord dat de Spanjaarden zilver halen uit Amerika. Als je onderweg Spaanse schepen tegenkomt, kun je die maar het beste aanvallen en leegroven.'

‘Ik begrijp wat u bedoelt,’ zei Piet Hein. ‘Met dat zilver betalen ze hun soldaten. Als we de Spanjaarden hun geld afpakken, kunnen ze geen oorlog meer met ons voeren.’

‘Precies,’ zei de prins. ‘Als het je lukt, krijg je een grote beloning.’

‘Vijf jaar lang ben ik hun slaaf geweest,’ zei Piet. ‘Ze lieten me schrobben en boenen tot ik niet meer kon. Nu zal ik ze een lesje leren.’

De eerste tocht van Piet Hein was geen groot succes. Piet voer met zijn schepen naar Brazilië. Daar probeerde hij een stad te veroveren, maar de aanval mislukte. De vloot van Piet Hein kwam leeg weer terug. Op zijn tweede tocht voer Piet opnieuw naar Zuid-Amerika. Toen hij op een dag een grote groep schepen tegenkwam, opende hij de aanval. De schepen zaten vol met suiker. En dus kwam de vloot van Piet Hein vol met balen suiker weer terug. Met eenendertig schepen begon Piet Hein aan zijn derde tocht. Voor de kust van Cuba lieten ze hun ankers vallen. Piet Hein bleef net zo lang wachten tot de Spanjaarden eraan kwamen met hun schepen vol zilver. Eindelijk werd het wachten beloond. Daar kwamen de Spanjaarden!

De kanonnen bulderden. Zeilen scheurden aan flarden. Masten werden dwars doormidden geschoten. Elf van de twaalf Spaanse schepen werden door Piet en zijn mannen veroverd. Al het zilver en alle waardevolle spullen werden overgeladen in de Hollandse schepen. En zo zeilde de Zilvervloot van Piet Hein weer terug naar huis. Toen een paar maanden later de schepen de havens weer binnenvoeren, liep het hele volk uit. Iedereen wilde die Zilvervloot met eigen ogen zien.

De Zwarte Leeuw, de Vergulde Valk, de Haarlem, de Gelderland, de Neptunus, de Gouden Zon, de Tijger, de Hollandse Tuin, de Griffioen, de Amsterdam, de Utrecht en de Witte Leeuw – al die schepen waren volgeladen met het Spaanse zilver. De zeehelden werden met gejuich begroet.

Prins Frederik Hendrik, de nieuwste prins van Oranje, was dolblij. De zilverschat werd geteld. De buit was miljoenen guldens waard. Van dat geld kon de prins zijn paleis een flinke opknapbeurt geven. En dan bleef er nog genoeg over voor een paar mooie schilderijen en voor de aanleg van een nieuwe tuin met vijvers en sprankelende fonteinen. Kapitein Piet Hein kreeg niets. Hij moest tevreden zijn met een liedje. Alle mensen zongen over Spaanse matten, daar bedoelden ze de zilveren munten mee. De appeltjes van Oranje waren sinaasappels die de schepen uit Amerika hadden meegenomen.

*Heb je wel gehoord van de zilveren vloot,
de zilveren vloot uit Spanje?
Die had er veel Spaanse matten aan boord
en appeltjes van Oranje.
Piet Hein, Piet Hein, Piet Hein, zijn naam is klein.
Zijn daden bennen groot.
Zijn daden bennen groot.
Hij heeft gewonnen de zilveren vloot.*

De Spanjaarden waren hun zilverschat kwijt. Heel erg lang kon die oorlog met Spanje nu niet meer duren.

En zo... is het echt gebeurd.